

TŘESKAN

třebovské skautské noviny

Vážení čtenáři,

číslem 57 zahajuje Třeskan druhý ročník své existence a střediskový časopis jako takový již ročník sedmý. Jako šéfredaktor doufám, že se nám společnými silami podaří minimálně udržet slušnou úroveň, nasazenou v loňském roce, a samozřejmě, pokud to jen trochu půjde, ještě ji zvýšit. To samozřejmě bude záviset nejen na redakci, ale i na Vás všech. Příspěvků totiž není nikdy dost a čím více lidí do Třeskana píše, tím je samozřejmě pestřejší, jak po stránce obsahové, tak i stylistické. Takže určitě jenom nečtěte, ale také pište!

Na tomto místě bych chtěl zveřejnit dvě výzvy. Soutěž Talent '96 ukázala, že i mezi brášky a sestřičkami mladšími 15 let máme celou řadu literárních talentů. Bylo by dobré je podchytit a získat pro spolupráci s Třeskanem. Ten by tak získal "novou krev" a zároveň by mohl přinášet více informací z oblastí, kde zatím trochu pokulhává, tj. činnost našich družin. Proto vyzývám vedoucí a rádece, aby tomuto "náboru" věnovali trochu úsilí. Ono se Vám třeba vrátí ve formě zdroje inspirace, jak a co dělají "u konkurence". Druhým problémem, se kterým se na Vás obracím, je nouse o vhodné obrázky. Nechce se mi věřit, že jediným člověkem mezi námi,

který dokáže nakreslit pěknou kresbičku, je Vladan. Snad se shodneme na tom, že stránka Třeskana doplněná sem tam nějakým tím obrázkem vypadá líp než stránka "suchého" textu. Takže se trochu snažte! A i ten, kdo kreslí asi jako já, může pomoci tím, že pokud v nějakém časopisu nebo knize narazí na pěkný a vhodný obrázek, poskytne nám ho na oskenování. Autorská práva dostanou sice trochu nafrak, ale Třeskan bude vypadat líp. Z hlediska reprodukce jsou ideální pérovky, ale když na to přijde, poradíme si i s černobílou nebo barevnou fotografií.

Pokud se týká obsahu tohoto čísla, tak kromě obvyklých rubrik zaměřte svoji pozornost také na informace získané na zasedání ORJ ve Svojanově (tzv. hradecký dopis a Darzinka a Johanova reportáž). Jsou to sice rozsáhlé články, ale určitě se je vyplatí přečíst, alespoň tehdy, pokud nechcete žít "v ulitě" a zajímají Vás problémy a perspektivy naší organizace jako celku.

Na závěr bych Vám chtěl ještě jednou popřát vše nejlepší v nedávno započatém roce 1997. Usilovně jsem se snažil proto najít ta správná, ale přitom neotřelá slova, až jsem je našel při listování posledním Skautingem. Mnozí jste tedy už asi toto "Irské požehnání" četli, ale řekněte sami, znáte trefnější, ale přitom stejně prostá a stručná slova, kterými by člověk člověku přál vše nejlepší?

Jessie

Irské požehnání

Nechť tvoje cesta vede vzhůru a vítr vane do tvých zad.

Nechť slunce září měkce do tvé tváře a déšť jemně padá na tvá pole.

A než se opět setkáme, nechť dobrý Bůh tě chrání ve své dlani.

ORJ na Svojanově

10.- 12. ledna se ve Svojanově konalo výjezdní zasedání ORJ. Z našeho střediska se zúčastnili Demi, Iva, Eva V., Darzinka a Johan. Předmětem jednání byla hospodářská problematika, nespokojenost ORJ s činností vyšších orgánů Junáka, návrhy na nové složení ORJ pro volební sněm, seznámení z činností oblastních orgánů, perspektivy organizace v příštích letech (viz tzv. hradecký dopis) aj. Další informace viz samostatný článek v tomto čísle.

Zasedání střediskové rady

Poslední SR se konala 17. ledna. Na pořadu jednání bylo:

- informace o zasedání ORJ ve Svojanově
- stanovení úkolů souvisejících s roční uzávěrkou hospodaření střediska
- příprava střediskových voleb
- informace o novém inventáři pro Barák a Kvičalku (nádobí, konvice, brutar, pařák, náradí, utěrky aj.)
- obnova střediskové vývěsky (1. oddíl - Aladin)
- upřesnění termínů připravovaných akcí a letních táborů
- schválení příspěvku 100 Kč pro nadaci Naše dítě

Jako občasník pro své členy vydává Junák - středisko Moravská Třebová s podporou firem DIATEX, PCservis a STŠ MO Moravská Třebová. Šéfredaktor a grafická úprava: Jessie (J.K.Tyla 5). Zástupce šéfredaktora Darzinka (Západní 57, tel. 5157). Poštovní schránka Navrátilovi, J.K.Tyla 5. Redakční rady vždy v 19:00 na Baráku v termínu střediskové rady. Uzávěrka čísla vždy v neděli po střediskové radě. Toto číslo vyšlo XX.X.199X.

57

- obsáhla diskuse o využití víkendových termínů na Kvíčalce: např. omezení počtu rezervací Kvíčalky na JEDEN nejbližší termín, příprava kvalitního programu, šetrné zacházení s inventářem, důsledné vedení knihy návštěv a oprav, evidence přítomných osob (i cizích!), zákaz přinášení alkoholu a návštěv Garáže (!). Závěr -> SR zesílí kontrolu víkendových akcí.

- posílení vedení družiny Ostříží Jirkou Šmeralem, Davidem a Alešem

Účast: Demi, Maurenc, Johan, Aladin, Jirka Nečas, Jirka Šmeral, Darzi, Jessie.

Příští SR: 14. února v 18:00 na Baráku

Střediskový volební sněm

se bude konat v Pá 31. ledna v 18:00 na Baráku. Předběžná kandidátní listina byla zveřejněna v minulém Třeskanu. Právo volit novou střediskovou radu mají činovníci střediska, oddíloví vedoucí a jejich zástupci. Všichni ostatní jsou vítáni jako hosté s hlasem poradním. Účast samozřejmě v krojích. Volby řídí coby předseda volební komise Vojta.

Třeskan párty

V So 1. února se koná již dlouho avizovaná a všemi jistě netrpělivě očekávaná TŘESKAN PÁRTY. Vše podstatné bylo řečeno v minulých Třeskanech a na pozvánkách, takže s dobrou náladou v 19:00 v Muzeu navíděnou. Žádáme o dochvilnost!

Volební sněm ORJ

se bude konat 27. února v 16:00 ve Svítavách. S bratry a sestrami navrženými do ORJ se můžete seznámit v článku o svojanovské akci v tomto čísle. Účast z našeho střediska bude upřesněna na příští SR.

Olda Šetrný 1997

6. ročník soutěže ve střelbě ze vzduchovky "O zlatou kulku Oldy Šetrného" se uskuteční v sobotu 1. března ve střelnici Střední technické školy ministerstva obrany. Sraz účastníků v 08:30 u brány STŠ MO (dříve VGJŽ, "žizkárna"), naproti Domu dětí a mládeže. Pravidla soutěže jsou již tradiční, tzn. že jednotlivci budou soutěžit ve čtyřech

kategoriích (vlčata, světlušky, skauti a skautky). Každý účastník bude mít 3 rány zkušební a 5 naostro. Výsledky třech nejlepších jednotlivců z každé družiny (šestky) se započítávají do soutěže družin. Vítězní jednotlivci budou odměněni diplomem a kulkou příslušné hodnoty, družiny pak již tradičním dortem ve tvaru terče. I ti, kteří střilet neumí, ať přijdou, vše jim bude vysvětleno a ukázáno! Součástí akce budou doprovodné atrakce a praktické ukázky výstroje a výstroje naší armády.

Plavání

Díky ochotě a spolupráci Domu dětí a mládeže M.T. se pro nás podařilo zajistit další termíny pro plavání v bazénu II. ZŠ. Všichni zájemci o plavání a vodní radovánky mohou tedy přijít:

- ve Čt 13. února

- v Út 11. března

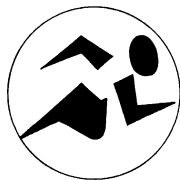
- v Út 25. března

vždy od 16 do 17:00. Akci zajišťuje Jessie a Lenka + všichni, kdo umí plavat nebo se alespoň nebojí vody.

Karneval

Dle prvních předběžných jednání se zainteresovanými lidmi by se měl zhruba v polovině března uskutečnit dětský karneval. Podobně jako v loňském roce by se měl konat v Muzeu a měl by být "open" pro všechny děti z M.T. a okolí. O podrobnostech budeme informovat v příštím čísle.

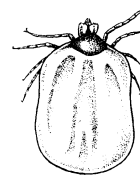

Svojsíkův závod

Jak je všeobecně známo, čeká nás letos opět Svojsíkův závod. Vedoucí družin skautů a skautek by proto měli, pokud už tak neučinili, zařadit přípravu na závod do programů schůzek. Nemyslí se tím samozřejmě nějaké otrocké biflování jen a jen pro závod, ale spíše vhodný výběr potřebných témat, na která by stejně časem došlo při plnění "Stezeček". Upravená pravidla pro tento ročník závodu vyšla jako příloha Skautingu č. 2. Střediskové kolo lze očekávat koncem dubna, další kola potom v květnu.

Očkování proti klíšťatům.

Elektronickou poštou přišla následující informace o očkování proti klíšťatům. Týkala se sice konkrétně Prahy, ale předpokládám že má všeobecnou platnost.

První očkovací dávka je zadarmo, pouze za manipulační poplatek 60 Kč (jedná se o jakýsi sponzorský dar firmy, která tu vakcínu prodává), druhá za měsíc už je za cca 400,- a třetí za rok taky za cca 400,-. Je to na tři roky a pak už stačí přeočkování každé tři roky jednou dávkou. Akce by měla trvat do konce ledna. Je dobré se na očkování předem objednat. Pro děti do 15 let poslední (třetí) dávku proplácí Všeobecná pojišťovna (pokud jsou u ní pojištěny).

Handbook již hotov!

Během minulého roku jsem Vás na stránkách Třeskana průběžně informoval o postupu prací na nové skautské základní příručce ("handbook"). Informace se objevily také ve Skautingu. Jak jsem byl jako tiskový zpravodaj informován, nyní je příručka konečně hotova (vyjde v březnu) a lze si ji objednat. Má dvě části: pro skauty a pro vlčata.

Ta pro skauty se jmenuje **SKAUTSKOU STEZKOU**, má 400 plno barevných stran a pro předplatitele stojí 90 Kč včetně poštovného. V této ceně je i CD disk s jejím kompletním obsahem, přiložený v každé z nich!

Ta pro vlčata se jmenuje **VLČE NOVÁČEK**, má 80 dvoubarevných stran a pro předplatitele bude stát 25 Kč včetně poštovného.

Příručky si můžete objednat individuálně (originální objednávkové lístky u mě), ale doporučuji hromadnou objednávku mým

prostřednictvím (objednám pro celé středisko). Ušetříte si peníze za poštovné i starosti s objednávkou. Objednávky (počty kusů) a peníze přijímám do 16. února. Kdo zaváhá, bude si knihy muset objednat sám, nebo si je koupit v normálním prodeji, kde ale budou dražší. Při zvažování objednávky berte také v potaz ne až tak daleký konec školního roku a následnou potřebu vhodných odměn za bodování atd.

P.S.: Dle informací, které přišly "po drátě" pracuje Odbor pro skauty také na nových odborkách a příručce pro akely. Pro vlčata by měla v brzké době vyjít kniha džunglí, převyprávěná pro děti br. Pivcem.

Jessie

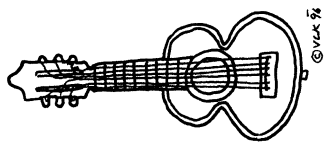

Jubileá v únoru

01.02.	Mazalová Ivana	13 let	6.oddíl
04.02.	Kovářová Gabriela	9 let	5.oddíl
13.02.	Majorošová Petra	10 let	5.oddíl
13.02.	Choltová Alena	12 let	4.oddíl
14.02.	Klemeš Michal	17 let	3.oddíl
18.02.	Kubínová Eva	23 let	5.oddíl
18.02.	Pěř Marek	10 let	1.oddíl
18.02.	Kaderková Katka	12 let	4.oddíl
24.02.	Nečas Jiří	21 let	2.oddíl
24.02.	Boleslavová Eliška	19 let	6.oddíl
26.02.	Weinlichová Iva	18 let	4.oddíl
28.02.	Maixner Mirek	12 let	2.oddíl
28.2.	Jandíková Jolana	12 let	4.oddíl

Všem únoraákům blahopřejeme a přejeme vše nejlepší!

Jessie

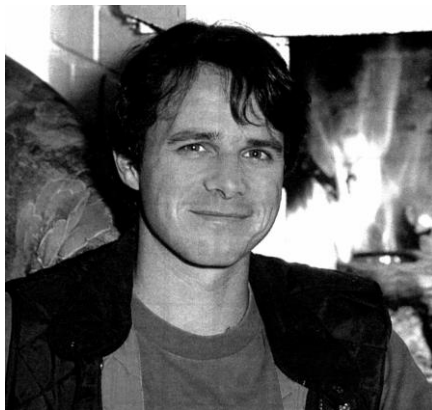
Hudební okénko

Jsem velký fanda Janka Ledeckého a vím, že nejsem sama. Mám téměř všechny jeho kazety a samozřejmě, že když jsem se dozvěděla, že vyjde jeho zpěvník, zajásala jsem.

Ve Svitavách se vyskytuje prodejna hudebnin Fonia. Pracuje tam kamarád ze školy Láďa, a tak tam chodím na pokec a pro nové HITBOXY.

Jednou mé oči utkvěly na knížce s názvem "Písňe Janka Ledeckého od A do Ž". Mé srdce zajásalo, mozeček začal pracovat (což se nestává moc často) a ruce se samy vztahovaly k tomuto zpěvníku. Neboť je Láďa dobrotivý mladý muž, půjčil mi tento výtvar do rukou. Jaké však bylo mé překvapení, když jsem stiskla v rukou knížku sice formátu A4, ale tloušťkou se vyrovnala snad

slabému sešitu do matiky. Byla jsem zklamáná a když jsem se zeptala na cenu a uslyšela jsem částku 170 Kč projela mnou jiskra překvapení, lítosti a vzteku zároveň (pokud to vůbec jde).

Zpěvník obsahuje písničky z kazet, akordy, noty, rozhovory (asi dva), barevné i černobílé fotografie a jistě i zajímavé čtení o mém oblíbenci, ale co je moc, je moc. Vrátila jsem Láďovi knížku s tichým "děkuji" a s trochu hlasitějším "ahoj" jsem se vypořádala z krámkou. Za sebou jsem slyšela slova útěchy - "třeba ti ho přinese Ježíšek". Blbý je, že už od druhé třídy na Ježíška nevěřím, takže mi to moc nepomohlo.

No to je celý můj příběh, který se možná sice moc nehodí do hudebního okénka, ale určitě jste v něm našli radu - kdybyste nevěděli, co koupit vaší nejhodnější, nejmilejší a nejzklamanější Evičce k narozeninám.

Takže dárečkům, Jankovi, Láďovi a Vám zdar, zdar, zdar

Efka

Poezie

V minulém ročníku jsme se v rubrice "Poezie" setkávali více či méně pravidelně s převzatou poezií, kterou nám vybíral převážně Xanda. Tedy ne že by to byla poezie špatná, ale přeci jenom mám pořád pocit, že to právě do Třeskana není to pravé, jinými slovy že máme na to, abychom psali, tiskli a četli svoje vlastní věci! Je jisté, že jsou mezi námi jedinci schopní velkých věcí i v této oblasti, jenomže se nám stydí. Ono přeci jenom je to takové trošku poodhalení svého niterného "já" a co když mě ostatní nepochopí, co když se mi budou smát, že? Takže vážení, takhle ne! Odhodte zbytečné komplexy, prohrabte svoje tajné skrýše a přinesete svoje dílka! Vždyť který člověk hodný toho jména si alespoň jednou v životě nezabánil, když se vyznával ze svých citů dívce (chlápce) či se neobdivoval něčemu krásnému? A abyste neřekli, že jen naprázno mlátím slámu, přináším jako první svou kůži na trh - o kousek dál je můj vlastní výplod (no ano, neďte se, i ten kožený a puntičkářský

Jessie, když ho to popadlo, sem tam sepsal něco podobného básni).

PS: Nesuďte příliš přísně a čekám, kdo zvedne hozenou rukavici.

Sny o nebi

Miluji severní nebe
jsem tulák po hvězdách
za jasných nocí
v dálkách cizích světů
hledám život a lásku
a snad i sám sebe.
Okouzlen velikostí přemýšlím
o malých věcech
člověka, který nikdy nepochopí
a může se jen domýšlet
popustit křídla fantazie
svázaná všedními starostmi.
Jen jednou překročit svůj stín
přenést se prostorem i časem
až na kraj neznáma
najít štěstí a smysl života
vrátit se
a stanout nohama na pevné zemi.
Snad zítra zas vyjdou hvězdy...

Jessie (1988)

Novoroční předsevzetí - Chroustovo vyznání

Bratr Chroust je čiperný šedesátník a v loňském roce se mnou absolvoval lesní školu. Tehdy ještě jako Pavel, přezdívku si vysloužil až zde.

Úryvek z jeho lesoškoláckého deníku:

DOSLOV PŘEDMLUVY.
Na počátku bylo SVĚTLO.
Na počátku bylo SLOVO.

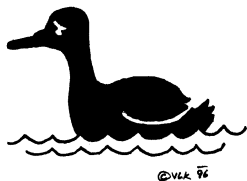
U všeho potom záleží také nebo v první řadě na **ŽENĚ - manželce**.

Těchto pár řádků patří jako díkůvzdání mé manželce Miladě (zde si může každý dle libosti doplnit jméno té své jediné), která navzdory dlouhodobému nesouhlasu a kritice toho, co dělám, ač někdy ani dobře neví, o co všechno jde, vždy v rozhodnou a rozhodující chvíli jakoby zázrakem je na mne hodná a laskavá a vytváří mi pečlivě technické zázemí a materiální vybavení pro mé klukovské skautování, pracovní usilování. A pokud mi v rozčílení něco špatného řekne, myslí to vždy dobře. Já jí tímto slibuji, že se ve vztahu ke svému skautingu nezměním, ale budu se usilovat, abych jí poskytl dostatečně důvodů k tomu, aby ani ona nebyla jiná. Pokud mi sem tam vyjde trochu času na učinění čehokoliv pro blaho její a naší společné domácnosti, prosím, aby mi nevyčítala, že tím zanedbávám skauting - já už se s tím, případně s její pomocí nějak vyrovnám.

Moc děkuji.

Snad čtenář pochopí, že si z ženy nedělám legraci, ale že se jen pokouším brát tu realitu s humorem.

ze svých poznámek přepsal ALADIN

Kachny

Povzdech Udo Ješity - mladého dopisovatele

Již několik let usilovně dopisuji do plátku třebovských skautů a teď, když mohlo dojít k zasluženému ocenění, tak z toho asi zase nic nebude. Došlo totiž k tomu, že jistý zlý šéfredaktor se zhlédl ve vidině vítězství v soutěži, kterou si sám vymyslel a tudíž podle opomněl do seznamu všech článků za minulý rok zapsat i název mého nejniternějšího, srdceryvného, duševně intimního článku. Ten článek nese název "Můj nejsilnější zážitek na OSTENU 96", předem tímto děkuji za odevzdané platné hlasovací lístky.

s pozdravem Váš UDO (*Aladin*)

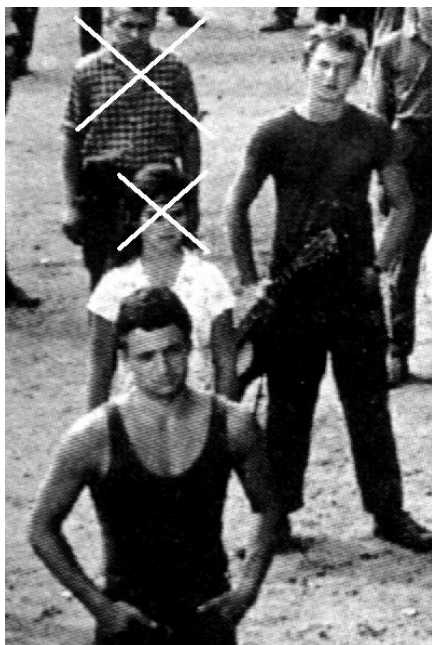
Po té, co jsem dopsal tyto řádky, nalistoval jsem si v Třeskanu onen báječný článek a zjistil jsem, že byl zahrnut do článků o OSTENU. To jen na okraj, z důvodů vaší lepší orientace.

Došlo k tomu přehlédnutím a omlouvám se za to. Chyba byla napravena a článek se do nominace na Třesk dostal (zlý šéfredaktor).

Nečekaný objev

Zcela nečekaný zajímavý objev se podařil naší redakční elévce Pavlínce. Při listování

v konkurenčním týdeníku ANO neomylně identifikovala na jedné z fotografií ze známého muzikálu bratry Aladina a Johana! Nakonec o pravosti nálezu se sami můžete přesvědčit z přiložené kopie fotografie (postavy při levém okraji) a z ní pořízeného výřezu. A společně s námi se můžete ptát: "Co mají ti dva zase za lubem?" a "Proč už dávno o takové senzační události nenapsali reportáž pro Třeskan?"

Sen

Asi většině z nás se alespoň občas ve spánku něco zdá - a znáte to, občas je to pěkná šílenost. Něco takového se mi stalo před několika dny... Ve snu jsem byl o nějakých dvacet let mladší a coby dospívající jinoch jsem měl donést na poštu blíž nespecifikovaný předmět zabalený v novinách (!). Bylo to už v podvečer, navíc v nehezky sychravý den, prostě se mi ale ani trošku nechtělo ven. Jakoby bych tušil, že to nebude jen tak, že se mi určitě něco stane. A ono taky jo! Jen pár desítek metrů od domova jsem narazil na skupinku výrostků, kteří už od pohledu nebudili důvěru. Byli to Rybíz, Milhaus a Xanda. Pokuřovali a popíjeli v parku a sotva mě uviděli, začali po mě pokřikovat obhroublé výrazy a prý at' jim okamžitě dám, co nesu, nebo že mi pěkně natlučou. Na tom balíčku asi moc záleželo, protože jsem ho nevydal, ale risknul jsem

útek. No co Vám mám povídat, byla z toho divoká honička starými uličkami města, přes zídky, zahrady a střechy. A pořád jsem ty tři slyšel nepříjemně blízko za sebou a jejich výhrůžky nevěstily vůbec nic dobrého. Snad jen tomu, že asi opravdu nebyli zcela střízliví, mohu vděčit za to, že jsem na tu poštu přeci jen doběhl s nepatrným náskokem. V momentě, kdy jsem balíček strčil paní za přepážku, dorazili ti tři, a když viděli, že ostromuhal, slíbili mi krutou pomstu a odtáhli.

A v tu chvíli jsem se probudil, zpocení jak myš. Takový nesmysl, říkám si a v duchu se hned chlapcům omlouvám. Opravdu nevím, proč se mi zdálo zrovna o nich. Takový slušní a hodní hoši, kteří by kuřeti neublížili, neslušného slova z úst nevyпусти a o alkoholu tak maximálně slyšeli vyprávět, a já z nich udělám takové grázly! No ale řekněte sami, copak člověk může za to, co se mu zdá?

Jessie

AKCE ŤUHÝK (30.12.96 - 1.1.97)

Vážení a milí přátelé, dovolujeme si vám popsat Ťuhýka:

1. sympatický ptáček nevelkého, ba přímo drobného vzrůstu
2. nešikovný člověk, jako např. Paul Karyia
3. silvestrovskonesilvestrovská akce sprátených kmenů roverů a rangers

Nyní rozvedeme bod číslo tři, neboť nic jiného dokonale rozvést nelze. Nejprve vás vyvedeme z omylu, do kterého jsme vás uvedly tím, že uvedené datum je dle pozemského kalendáře nesprávné, poněvadž jsme podle výše uvedeného kalendáře Ťuhýkovali ve dnech 29.- 31.12.96., ačkoli naše hodinky byly posunuty o den napřed, tudíž jsme s klidným svědomím mohli přivítat příchod nového roku.

Položme si pár nejpálčivějších a nejkompexnějších otázek:

Copak to je Ťuhýkování? Ťuhýkování jest v původním smyslu slova bleskurychlé přijetí rozžaté prskavky a její následné bleskunerchlejší odevzdání sousedovi. U koho prskavka pohasne, je Ť. Kdo tento svůj přečin zopakuje, je i U. Pokud se to celé recidivuje, osoba se stává ŤUHEM. Pak zbývá již jen krůček stát se opravdovým a nejkulafoulnkatějším ŤUHÝKEM. Ale v přeneseném smyslu slova jest Ťuhýkování důstojné oslavení lomu roků.

A kdopak že se zúčastnil? Princezna Darzinka, naše kapitánka s velitelským časem, Šedovlasý vlk Keliška, Alča se svým jednoletým, ale věrným králíkem Deniskem. Nyní zalovíme v kalných vodách, čili v mužských řadách - strážce mafiánského městečka, nepodplatitelný, přesto často zavraždovaný Peťa, vůdce mušketýrů Vláša, jehož heslem je: "Jsme čtyři mušketýři a jeden vždycky musí trpět." A majitel dvojbarevné čokolády

Sambi. Večer se doplazil i zamaskovaný Yvon Huhla Hyn a Tarzan. Další den na prohlídku přichvátaly masová kostka Áňa exKoubová a kytarová legenda Hanička. Dále na scénu vstupují elektrárenský topič Ajš, nálezce slyšího oka Dejř a Ten, který vzápětí odešel, Jeník Žvátorů. Ouplne večer, když spalo už město, spaly i hračky, spali i lidé, přišli moravskochrastovští pocesní: kouzelník ČáDa, trpaslík Duďan a prskavkový magnát strýček Libič. A po celou dobu pobytu se tu matlala Matla se Zuzlou, hrdé ček.prt.

A kdepak se tuhýkovalo? No přece na nej-kouzelnějším místě, co známe, na Quitchalce.

Za devatero horami a devatero říčkami je cesta posetá zelenými značkami. Zavedla nás na Kvíčalku. Celý zbytek dne jsme se kochali krásou večerní i noční krajiny. Psychologicky jsme se připravovali na tuhýkování.

Druhého dne za ranního kuropění se naši hoši rozhodli, že nám ukáží kapry. Ač přemlouvali Studené jezero moc moc, ani kapři očičko jsme nespátřili. Slunce již zacházelo, když skupinka hrychtivých individuí naslouchala Kelišce - královně Juditě Hryzce I., jíž chybělo Magické oko Slepého sýsla. Rozdělili jsme se na 3 dvojice, přičemž v každé byl jeden znalec terénu, čili domorodec. Tito nešťastníci ovázáni tatrankou a jabkem se vydali najít Sýslí očičko. Po cestě je očekávaly různé nesnáze a zapšklá zvířátka, u kterých se např. museli plazit a dělat ssssss, stavět stavby ze sněhu či hledat mouchu na konci pavoučí sítě. Nakonec se před hledáním Oka museli posilnit na kost zmrzlou tatrankou a na jádrince zmrzlým jablíčkem. Vyhrál křeččí team vedený Dejřem a Vlád'ou. Všichni byli za své zásluhy odměněni Prstenem neviditelnosti v podobě želatinového kroužku s přimrzlým kamarádem papírem. Při cestě zpět jsme byli unášeni krásou noční zimní oblohy. Také jsme zahlédli několik UF. Pečlivě jsme si jejich tvar zapamatovali. Byla to homogenní tělesa ve tvaru koule (dala by se tedy považovat za hmotné body, ovšem ve značné vzdálenosti a ve vakuu), žluté barvy, jež občas červeně pableskovala. Byla aspoň 4, tedy 4 a více. Neustále se k sobě přibližovala a následně od sebe vzdalovala.

V chatě jsme si notně oddýchli, načež se ozval řapot z verandy. Chrastováci! Pěšky, ólalá!!! Nebyli unaveni. Obdivovali jsme je. Chvilí jsme se nahoře vraždili (hra Mafie), dokud nepřišla ona vytoužená chvíle, tedy SKORO půlnoc. A zde bych se s laskavým svolením všech zde přítomných dovolila pochlubit. Těsně před půlnocí, když lámal se den, obdržela jsem nečekaně nádherné překvapení:

**TRIČKO LUBOŠKA MALINY
= DRUHÉ TRÁVY !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!**

Všem překvapitelům mnohonásobně děkuji a slibuji, že to tričko budu chovat jako miminečko. Fakt fakt fakt fakt.

Nyní své emoce opět trochu zkrotím a pusťm ke kamarádovi počítači i Matlu.

Půlnoc bíla z věže dolů: bim bam bim bam bim bam bim bam bim bam bim bam bim.

Hvězdičky blikaly a sváděly nás k tomu, abychom blikali taky. Náležitě jsme se na to připravili. Nejprve jsme si novoročně připili vodou ze studánky, uzavřeli kruh přátelství a pak jsme již mohli spokojeně tuhýkovat. Tuhů bylo velmi, velmi hodně. Hráli jsme i další novoroční hry na hřišti, při nichž i tvrdý hoch Dejř poznal, zač je toho Matlin loket. Měl pachut' čerstvé Dejřovy krve. Vlivem ček-kursů jsme jej i dokázaly (!!!) ošetřit.

Usínali jsme velmi velmi dlouho, neboť Duďánek se blýštil nevyčerpatelnou zásobou nejen vojenských ftipů, z nichž si jeden zacitujtě:

Na vojně při rozevřiče velí kapitán svému útvaru:

"Vojáci, budete se plazit po rovné zemi."

Z vojenských řad se ozve: "Země je kulatá."

"Kdo to řek ?!"

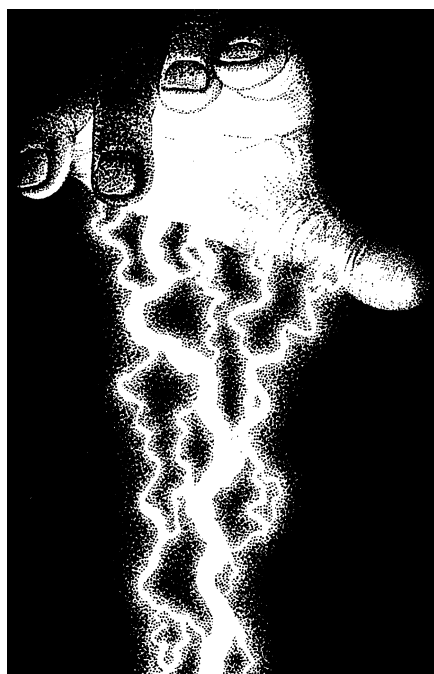
"Koperník."

"Koperník, tři kroky vpřed !!!!!!"

Konec citátu.

A bylo ráno. Na hřišti bylo vidět, že po něm v noci někdo notně capkal. A to nejen na latrinu. A co víc, ze zasněžené hladiny Bahňáku se na nás smál Ohromný nápis, který sděloval PF 97. Kdo nebo co to na křehoulinkém ledu způsobilo, nám zůstalo záhadou.

Asi pošleme fax na FBI pro Foxe Muldera. Dívejte se na **AKTA X**.

Náš příběh tedy končí záhadou, a to nejen jednou. Některé zůstanou nevyřešené, ale jednu můžete vyřešit právě VY !!!!!!! V našem story se nalézá jedna nepatrně patrná chybička LOGICKÉHO CHARAKTERU (gramatické chybičky prosím přehlédněte). Poproste tedy své kamarády a bližní s IQ od 160, aby tento renonc odhalili. Kdo tak

nejrychleji učiní a odevzdá nám odpověď, nejen, že bude otištěn v Třeskanu, ale obdrží i Tajný řád.

Proto neváhejte a zaměstnávejte svou šedou kůrku mozkovou!

Loučíme se s vámi s přáním všeho nejveselejšího, nejrozvernějšího, nejlevnějšího, nejpraktičtějšího, nejkulat'oulinkatějšího, nejnekomplexnějšího, nejneuvěřitelnějšího, nejkouzelnějšího, nejšiškovatějšího, nejpaibleskovatelnějšího a nejkeproušovatelnějšího, co vás může vůbec kdy potkat.

PS: ček. Zuzla.prt, ba i ček. Matla.prt za dohledu Luboška Maliny a Jiříčka Kučery

At' je váš zrak vždy tak ostrý jako meč udatného Froda!

Anóbrž je tady další měsíc - a pozor, není to ledajaký měsíc. Je to první měsíc nového roku, opakují: první měsíc nového roku (dobře si to zapamatujte, třeba se vám to bude ještě někdy hodit) - je tu i další Třeskan a z toho logicky vyplývá, že je tu i další námět na zpestření vašich dlouhých, velmi dl...- ne, to už tady jednou bylo - prostě vašich chvil.

Původně jsem chtěla do rubriky Určitě si přečti zařadit něco úplně jiného, ale že jste to vy a že vím, že už netrpělivě čekáte na další osudy hobitů, elfů, skřetů, Velkých lidí a Prstenů, tak vám vyhovím a ve stručnosti vám nastíním další "dramatický příběh s detektivní zápletkou".

Tak sednout a číst!

Varování!

Pokud si chcete tento krásný příběh opravdu přečíst a vychutnat, aniž byste znali dopředu děj, vynechejte zbytek článku (pozn. red.).

Pán prstenů

Díl první - Společenstvo prstenu

*Tři prsteny pro krále elfů pod nebem,
Sedm vládcům trpaslíků v síních z kamene,
Devět mužům: každý je k smrti odsouzen,
Jeden pro Temného pána, jenž dlí na trůně
v zemi Mordor, kde se snoubí šero se šerem.
Jeden prsten vládne všem, Jeden jim všem káže,
Jeden všechny přivede, do temnoty sváže
v zemi Mordor, kde se snoubí šero se šerem.*

Blížil se den, kdy měl hobit Bilbo Pytlík oslavit své 111. narozeniny. Na hobita to je velmi úctyhodný věk, avšak Bilbo vypadal stále na padesát (to vrtalo mnoha hobitům hlavou, čím to, že vůbec nestárne).

Bilbo před časem adoptoval svého synovce Froda, který se narodil shodou okolností ve stejný den jako Bilbo, takže mohutné oslavy, které se chystaly, se tedy týkaly nejen Bilba, ale i Froda, dosáhnoucího tento rok již 33 let, tj. plnoletosti.

Bilbo nachystal všem pozvaným i Frodovi řadu překvapení, která však předtím důkladně projednal s Gandalfem, jenž se zde, ve Dnu pytle, objevoval v posledních dnech stále častěji.

V den narozenin, právě když vrcholily oslavy, přišla chvíle pro Bilbova překvapení. Vyšplhal se na stůl a pronesl řeč, v níž zhodnotil svůj život a se všemi se rozloučil. Všichni přítomní se velmi divili, ale v tom se zablesklo - a Bilbo zmizel.

Bilba totiž už nebavil usedlý život starého hobita a probudila se v něm ta divočejší, bralovská krev. Proto se rozhodl odejít z Hobitína, chvíli jen tak putovat a pak se někde usadit a dokončit svoji životopisnou knihu, která byla později nazvána Červenou knihou.

Předtím však odkázal spoustě lidí spoustu věcí. A Frodovi dokonce věnoval svůj Prsten!

Gandalf se totiž po usilovném pátrání konečně dověděl celou pravdu o Prstenu a přinutil proto Bilba, aby jej předal Frodovi. Bilbo nechtěl, protože Prsten pána z Temné věže, Saurona, ho měl již dlouho ve své moci. Tím bylo také způsobeno Bilbovo nestárnutí.

Gandalf si o celé věci promluvil s Frodem a ten se rozhodl, že se pokusí Prsten neviditelností zničit.

Vyrazil proto se svými třemi společníky na cestu. Brzy zjistil, že Sauron už ví, kde má svůj Prsten hledat, a vyslal proto své služebníky, Černé mordorské jezdce, aby skupinku pronásledovali.

Prsten, jako nejdůležitější z dvaceti Prstenů, které byly kdy vyrobeny, měl největší moc.

Jeden prsten vládne všem,

Jeden jim všem káže,

Jeden všechny přivede, do temnoty sváže

v zemi Mordor, kde se snoubí šero se šerem.

Vystřídal spoustu majitelů, než se dostal k Sauronovi. Ten využil jeho moci a nashromáždil obrovské množství temné síly, většinou pocházející z Mordoru, aby ovládl celý svět. Naštěstí se mu to nepodařilo a ve válce o Prsten přišel a ten se zatím různými cestičkami dostal ke Glumovi, a pak k Bilbovi.

Prsten propůjčoval svému majiteli jistě vlastnosti. Majitel nestárl, ale čím déle tím více byl k Prstenu připoután tak, že se od něj

nemohl odloučit a byl schopen zabít každého, kdo se o Prstenu jen zmínil.

Proto bylo od Bilba velké hrdinství, že, sice pod nátlakem Gandalfa, předal toto "břímě" Frodovi. Bylo už načase, protože Sauron za ta léta dokázal vypátrat, kdo ho vlastní, a začal tak jako kdysi shromažďovat temné síly za branami Mordoru.

Ale vraťme se k Frodovi a jeho výpravě.

Frodo věděl, že musí nejprve ke starému a moudrému Elrondovi (napůl elf a napůl člověk), se kterým se poradí, co dál.

Černí jezdci byli neúnavní a stále je pronásledovali. Cesta přes Starý hvozdu také nebyla jednoduchá a nebyť Toma Bombadila, veselého muže z hvozdu, všichni by tu zahynuli. Také duchové Mohylových vrchů málem zahubili Froda, avšak nakonec se šťastně dostali do hospody U skákavého poníka.

Zde poznali hraničáře Chodce, pravým jménem Aragorna, syna Arathornova, potomka králů Gondoru. Společně se dalšího dne vydali na cestu. Jejich cílem teď bylo dostat se co nejrychleji do Roklinky k Elrondovi. V noci je však přepadli Jezdci,

avšak skupinka jejich pokus o získání Prstenu úspěšně odrazila. Pouze Frodo byl zraněn otráveným mečem. Aragorn, který se vyznal v léčitelském umění, mu ránu ošetřil a vydali se, jak nejrychleji to šlo vzhledem k Frodovu zranění, na cestu. Před brodem na řece Bruinen, který už byl jen malý kousek od Roklinky, potkali elfa Glorfindela, který zraněnému Frodovi zapůjčil svého koně. Těsně u Brodu se najednou objevili Černí jezdci a chtěli po Frodovi Prsten. Věděli, že byl Frodo zraněn otráveným mečem, tedy že je už téměř v moci Mordoru, avšak Glorfindel pobídl svého koně a ten unášel Froda rychle přes Brod. Právě ve chvíli, kdy už Frodo neměl sílu dál ujíždět, spěnila se voda v řece a smetla všechny Jezdce (později se hobiti dověděl, že v tom měl prsty Gandalf).

V Roklince se přátelé poznali spoustu nových tváří, z nichž většina jim měla na jejich další cestě dělat společníky.

Ke svému překvapení zde našli i Bilba, který své putování skončil právě tady.

Po hostině se konala velká Elrondova Rada, na níž bylo rozhodnuto pokusit se o zničení Prstenu, a Frodo byl ustanoven jako Ten, kdo ponese Prsten. Potom byli vybráni společníci Prstenu, kteří měli Frodovi pomáhat na jeho výpravě, aby pokud možno došel k Ohnivě hoře, kde jedině se dal Prsten zničit. V tomto společenství byli Samvěd, Peregrin a Smělmír - hobiti, Frodovi přátelé, Gandalf, za trpaslíky Gimli - syn Glóinův (Glóin se kdysi účastnil spolu s Bilbem výpravy za dobytím trpasličího zlata u draka Šmaka),

elf Legolas - syn elfského krále z Temného hvozdu, člověk Boromir - syn Denethora, správce říše Gondor, a Aragorn.

Společenstvo tajně putovalo daleko od Roklinky na sever. Po nezdařeném pokusu o zimní přechod vysokého průsmyku Caradhrasu se rozhodlo pro nebezpečné zdolání Mlžných hor podzemní cestou říší Morie, kterou znal jen Gandalf. Cesta byla nebezpečná, nejen tím, že se družinka musela řídit jen podle Gandalfovy svítící hole, ale brzy zjistili, že jsou jim v patách skřeti. Na konci Morie se pak setkali s další, tentokrát ne-

známou silou, která byla rovnocenná i samotnému Gandalfovi. Musel použít všechn svůj um, aby dokázal Balroga zahubit. Avšak ve chvíli, kdy Balrog padal do propasti, švihl v poslední chvíli svými důtkami po Gandalfovi a stáhl ho dolů.

Přátelé zůstali jako příkovaní - Gandalf Šedý zemřel. Nezbylo jim však nic jiného než utíkat dál. Když konečně zdolali poslední bránu Morie, oddechli si. Brzy dorazili do Lothlórienu - Zlatého lesa, sídla Lesních elfů se svou paní Galadriel. Ta je vřele přijala, pohostila je a každému, když odcházeli, věnovala malý, ale užitečný dárek. Elfové jim věnovali čluny, protože teď museli chvíli putovat po řece Anduině.

Při jedné zastávce si Froda vyhledal Boromir a přemlouval ho, aby mu Prsten věnoval, že s jeho pomocí dokáží porazit Temné vojsko a nastolit mír. Frodo, vědom si svého poslání, odmítl. Tu se Boromir neovládl a chtěl Frodovi Prsten ukrást. Frodo si rychle nasadil svůj Prsten Neviditelnosti a utíkal pryč. Rozhodl se, že jestliže Prsten už působí rozepře i v samotném Společenství, musí ho nést sám. Jeho myšlení však odhadl i přítel Sam a nedal jinak, než že odpluje s ním.

Mezitím zbytek družinky přepadli skřeti. Zabili Boromira a unesli Smělmíra a Peregrina. Měli totiž příkaz od svých vůdců přivést jakéhokoli půlčíka (= hobita). Aragorn, Legolas a Gimli - jediní, co zbyli - se rozhodli zachránit hobity ze skřetího zajetí. Nevěděli však, že Frodo, Sam a Prsten mezi nimi nejsou.

Přečetli jsme...

Velká část tohoto vydání Třeskana bude věnována i výjezdnímu zasedání ORJ ve Svojanově, proto v tomto čísle nenajdete seriál "Kam za turistikou" (věnovaný našemu regionu). Nebudu podrobně psát o tom, co se ve Svojanově projednávalo, protože si to určitě přečtete na jiném místě tohoto časopisu tak, jak to viděli Johann s Lenkou. Tento můj dnešní příspěvek by měl být spíše v rubrice "Přečetl jsem za Vás". Nicméně k tomuto textu, který je níže uveden jsem se dostal na výjezdním zasedání ORJ ve Svojanově. Myslím, že následující výňatek z dopisu vedoucího 7. střediska v Hradci Králové br. Ondřeje Rejska bude mluvit i z duše mnohých z Vás.

Demi

Počáteční příspěvek k diskusi o práci Junáka v Hradci Králové ve volebním období 1996 - 1999

V posledních několika letech se snižuje každý rok počet registrovaných členů Junáka - svazu skautů a skautek v Hradci Králové. Pro ilustraci uvádím čísla posledních tří let, kdy bylo v působnosti hradecké městské rady Junáka registrováno:

rok	počet členů	změna počtu	tj. v %
1994	1041		
1995	982	- 59	5,67
1996	922	- 60	6,11

Tato čísla jsou pro mne a zřejmě i pro všechny činovníky velmi znepokojivá, žalostná až hrozná. A to i přes to, že je kolísání počtu členské základny přirozené a někdy je členství ve skautu "módní" a jindy o něj není zájem. Vztáhneme-li počet registrovaných členů k počtu obyvatelstva Hradce Králové, dojdeme k počtu 9 skautů na 1000 obyvatel. Bude-li pokračovat pokles počtu členské základny tímto tempem a zohledníme-li pokles porodnosti a tím i počet dorůstajících dětí a tedy potenciálních nových členů, pak nemůžeme vyloučit, že junácká organizace v Hradci Králové během deseti až patnácti let zanikne. Cílem mé písemné práce je analyzovat některé příčiny klesajícího zájmu o skautské hnutí a navrhnout východiska pro další diskusi uvnitř středisek a městské rady. Podle mého názoru je pro skauting především potřebné se dívat do budoucnosti, starat se o propagaci všeho pozitivního, čím junáctví ovlivňuje život člověka a teprve v druhé řadě se zabývat vzpomínkami a výročími.

Pokles počtu členské základny znamená mimo jiné i ztrátu motivace činovníků u oddílů, protože nemají komu se věnovat a jediným oceněním je právě vnitřní uspokojení

z radosti dětí ze hry a z jejich proměňování v rovné lidi. Postupně klesá vůdcovská aktivita a kvalita práce v oddílech a tím je zase inspirován odchod členské základny. Tak se roztáčí spirála úpadku skautského hnutí. Obrátit její chod je velmi těžké. Dospělí, kteří zanechali činnosti, odvykli pravidelné každotýdenní práci u dětí a jejich reaktivace je potom velmi obtížná.

Podle mého názoru jsou příčiny úbytku členské základny způsobeny jednak vnějšími společenskými vlivy a jednak vnitřními vlivy ve skautské hnutí.

Vnější společenské klima nepřeje ideálům a morálnímu přístupu k životu. Peníze se staly jediným měřítkem úspěchu. Životním cílem většiny lidí je obklopování se hmotným majetkem a spotřeba všeho druhu. Rodiny se zcela přizpůsobují tomuto životnímu stylu. Rodiče se věnují získávání peněz, čas pro děti omezují a nemají tak ani přehled o náplni volného času svých dětí. Děti jsou mnohdy až neúnosně zatíženy doma prací pro školu, výukou cizích jazyků ap., ve zbyvajícím čase se stupňuje nabídka spotřební zábavy. Běžně je k dosažení pět českých televizních stanic. Počet satelitních cizojazyčných televizních kanálů jsou desítky a k tomu přistupuje hustá síť videopůjčoven s nabídkou stovek filmů z celého světa. Téměř běžným vybavením domácností se stávají osobní počítače s velkým množstvím her a postupně přinášejí i tzv. multimediální zábavu, ale i poučení. Dětem, mládeži a konec konců i dospělým tak stačí pohodlně se usadit, stisknout nějaký knoflík a nuda je pryč. Obecnou vlastností jakékoliv živé hmoty je přirozená lenost a cesta nejmenšího odporu. Zlomíme-li si nějakou kost v těle a k vyléčení je nutné několikátýdenní znehybnění sádrovým obvazem, pak po jeho sejmutí máme místo svalů nefunkční zbytky a je potřeba dlouhá, namáhavá a bolestivá rehabilitace než se část těla dostane do stavu před úrazem. To platí i pro duševní činnost. Nepoužíváme-li naučený cizí jazyk, dokážeme nabyté vědomosti zapomenout téměř úplně. Kdo se naučí využívat pouze pasivní zábavu, ten se jen těžce vrací k formám aktivním. Aktivita musí stát za to. Obvykle ve vyšším školním věku už téměř nelze děti skautingem zlákat také proto, že mají vyhraněné mimoškolní zájmy např. ve sportovních oddílech, věnují se mimoškolnímu vzdělávání v cizích jazycích, hře na různé hudební nástroje.

Jedním z hlavních vnitřních vlivů je ustrnulý systém práce na všech stupních skautského hnutí od družin přes střediska po městskou radu. Z velké části je to dáno známými historickými událostmi - desítky let trvajícím násilným přerušением činnosti totalitními režimy. Diktát získávání peněz se samozřejmě přenáší i na skautské činovníky. Na to či ono není dost volného času. Je nesporné, že mít na něco čas je otázka priorit každého člověka a jeho nedostatek pouze znamená, že dáváme přednost jiné činnosti. Objektivně však udržení životní úrovně rodiny v dnešní době stojí mnoho času, který se pak

Rozbitím Společenstva Prstenu končí první díl tohoto příběhu. Zajímá vás, jestli Frodo se Samem dosáhli svého cíle a zda byl Sauron a jeho Říše konečně zničena?

Pak trpělivě čkejte na další Třeskan a kdybyste to čírou náhodou samou netrpělivostí nemohli vydržet, jděte na Zámek, otevřete dveře do knihovny, jděte prvně rovně, potom doprava a u druhého regálu zase doprava a ve třetí polici pod heslem TOL hledejte.

S úctou vaše Keliška

Eko - koutek

V dnešním Eko-koutku bych vám chtěla udělit velmi důležitou radu do života. Nebojte se, nebude se týkat ekologie ani žádné přírodní vědy, nýbrž jedné pavědy zvané informatika.

NIKDY NEZAPOMEŇTE ULOŽIT TO, CO JSTE PŘEDTÍM NAPSALI !!!!!!!!!!!

Můj textík, který jsem datlovala, místo abych se učila právo, jsem totiž zapomněla uložit a stalo se mi to, co už mnoha přede mnou, že?!

Tož pro dnešek opouštím zrádný computer a aspoň nemusím nic vymýšlet do příštího Třeskanu.

Keliška

PS: Úplnou náhodou jsem zabloudila do souboru Koperník a přečetla jsem si článek Akce Ťuhýk. Chtěla bych vás, věci neznalé čtenáře vyvést z hlubokého omylu: jestli si někdo myslíte, že Kariya je nešikovný, tak máte naprostou pravdu. On totiž je a jakej!!!!

Howgh! Eliška

činníkům nedostává pro práci v Junáku. S tím úzce souvisí i zkracování letních táborů, dnes jsou téměř pravidlem pouze čtrnáctidenní tábory, což je velmi málo, když si uvědomíme, kolik je nezbytné věnovat času na zprovoznění a likvidaci tábora.

Vlekou nemocí junáckého hnutí je zlomový úbytek členů s ukončením základní školy. Mnoho dětí ve věku kolem patnácti ve skautských oddílech končí. Zůstávají pouze ty děti, které mají zájem se stát postupně vůdci oddílů. Pro ostatní je činnost roverů a rangers nezajímavá, navíc oddíly této věkové kategorie nejsou všude a perspektiva vedení oddílu není pro každého cílem jeho skautského snažení, jednak pro vedení dětí třeba nemá schopnosti a jednak se při malém počtu oddílů na něj ani nedostane.

Dalším vnitřním vlivem podle mého názoru je získávání vedoucích. Zájemce odrazuje časově a byrokraticky (ne obsahově) příliš náročné získávání kvalifikace. Junák má malé až žádné kontakty se zahraničními skautskými organizacemi s nepřetržitým skautským vývojem, příliš je preferována tělesná zdatnost a závodění na úkor činnosti duševní, umělecké a charitativní. Uplatnění a uznání získávají stále stejní členové oddílů a to demotivuje většinu členů. Junácké hnutí se neprezentuje veřejnosti svou běžnou činností, obklopují sebe sama bariérou výjimečnosti - nejsou pořádány veřejně přístupné akce pro děti i dospělé a to vede k vytvoření špatného image a ztrátě prestiže ve společnosti, protože v obecném společenském povědomí jsou zakotveny pouze velmi kusé a minimální informace o skautském hnutí, často ještě karikované filmem a televizí. Dokonce dříve všude dostupné časopisy Junák a Skauting se stávají vnitřní věcí hnutí a nečlenové se k nim dostávají velmi obtížně a náhodně.

Východiskem z této vzniklé situace je eliminace resp. minimalizace vnitřních a vnějších vlivů. S vnějšími vlivy se skauting v podstatě musí smířovat, přizpůsobovat a vyrovnávat se s nimi. Jejich změna je možná a z celospolečenského pohledu třeba i žádoucí jen v průběhu velmi dlouhého období a není v silách jedné organizace je rychle měnit.

Při řešení různých potíží a problémů má každý začít u sebe, což platí i pro nás, soustředíme se na vnitřní a snadněji eliminovatelné vlivy.

Do podle mého názoru ustrnulého kmenového systému junácké práce je potřeba začlenit nové myšlenky a nápady. Mě především zaujala idea rodinného skautingu, vyslechl jsem na toto téma inspirativní přednášku br. Břicháčka 21. února 1996 v jubilejní Svojsíkově klubovně v Hradci Králové. Domnívám se, že rodinný skauting je cestou, jak překonat úbytek členské základny v roverském věku a přirozeně pokračování junáckých aktivit do dospělého věku. Pokládám za velmi dobré, aby vedle tradičních táborů pro dětské členy byly více či méně odděleně zřizovány tábory pro mladé rodiny s malými dětmi, pro mládež, která

svým programem bude podporovat táboření dětí neobvyklými aktivitami, které se dají vyjádřit názvem - to ještě nikdy na táboře nebylo např. pec na pečení chleba, parní lázeň, vodní elektrárna, primitivní kovárna, zpracování kůží atd. Na takové aktivity nemají a ani nemohou mít čas vedoucí oddílů a zároveň to ukazuje dětem ve skautském věku, že jim dokáže nabídnout i v roverském věku zábavné a poučné využití prázdnin. Překlene se tak období, kdy se ztrácí kontakt se skautským hnutím z důvodu péče o rodinu a na druhé straně malé děti vidí, co se na vedlejších táboře děje. Další možností by mohlo být rozšíření případně zavedení zájmových skautských oddílů - zaměřených na různé druhy sportu, na výtvarnou činnost, literaturu ap. Při získávání nových členů je potřeba orientovat se na mladší školní věk, a tak se snažit o rozšíření perspektivní členské základny a postupně získávat i pozice při působení na vlivy vnější.

Východisko z nedostatku času činníkům vidím v postupné profesionalizaci nižších skautských stupňů, ve zřizování koordinačních kanceláří na úrovni měst a obcí s jedním až dvěma pracovníky (jeden profesionál na každých 500 registrovaných členů), kteří by zajišťovali administrativní práce ve prospěch oddílů, středisek a rad. Vydávání písemných zpravodajů a informací nemůže zastoupit osobní kontakt s informovaným člověkem, který je schopen řadu rozhodnutí vysvětlit, komentovat a zřídit. Profesionální ústřední orgán je nedostatečný, mimopražskému členstvu je nedosažitelný, budící nedůvěru rostoucími požadavky na finanční krytí svého provozu. Myslím, že nejsou na místě obavy o nezáměr námezdního pracovníka a jeho malé nadšení pro junácké hnutí. Je to pouze otázka výběru správného člověka a třeba postupné přerůstání nadšeného činníka v profesionála se vším kladným co toto označení znamená. Hned samozřejmě vyvstává otázka z čeho takový aparát nebo jen jednotlivce zaplatit. Navrhují využít zahraniční zkušenosti skautské organizace Eclaireuses et Eclaireurs z Francie, s nimiž máme již dva roky rozvinutou spolupráci, která má stále vzestupný trend. Ve Francii se peníze pro užitečnou skautskou práci s dětmi nacházejí v obecních rozpočtech, protože je levnější vydávat peníze na prevenci před negativními jevy ve společnosti, jako jsou konzumace různých drog nebo stupidní fandovství sportovním klubům, než na dostatečnou represi a odstraňování vzniklých škod. V místech kde se podaří rozvinout činnost několika set členů skautské organizace, platí radnice pracovníka, který se na plný úvazek věnuje organizování volného času dětí. A to se podniky odehrávají výhradně o víkendech, protože v pracovních dnech škola ve Francii končí pozdě odpoledne. V našich podmínkách všeobecného nedostatku peněz na všechno jistě bude ještě dost dlouho trvat než se vynoří osvětlení úředníci obhospodařující finance, ale působit na ně je nutné již dnes. Další možností je získání finančních pro-

středků z grantů ústředních orgánů ČR nebo nadací (na základě zpracování podrobného projektu celé akce), případně jiných darů nebo sbírek. Podnikání je další možností, jak získat finanční prostředky pro junácké hnutí. Bylo by jistě možné zorganizovat loterii (jako řada neziskových organizací např. Sokol). Pro takovou akci by se mohl Junák spojit i s jinou společenskou, neziskovou nebo charitativní organizací. Znalí členové Junáka by měli působit širokou osvětou o sponzorování a možnostech zahrnutí daru do odpočtu od daňového základu daně z příjmu na majetnější členy, rodiče a veřejnost. Je třeba i lobovat v nejvyšších státních orgánech v souvislosti s uvažovaným zákonem o daňových asignacích, aby byl Junák zahrnut mezi ty organizace, kam bude možné cíleně upsat část daní z příjmu.

Všechny organizační články Junáka by si měly vážit času dobrovolně věnovaného činníkovi dětem i hnutí jako nejvyšší hodnoty a nezatežovat je dalšími nároky. Korespondenční kvalifikační kurzy pro činníky víkendové lesní školy na pokračování by mohly lépe vyhovovat než prázdninové pobyty. Dnes už opravdu pokládám za nemožné jet o prázdninách s dětmi jako vedoucí na dvou až třítýdenní skautský tábor a pak ještě na lesní školu. Městská junácká videoopůjčovna by mohla zprostředkovat potáborové návštěvy na táborech, propagaci střediskových a oddílových her, výletů, schůzek, různých kol Svojsíkova závodu. Můžeme tak pro svůj prospěch využít zdroj výše uvedené pasivní zábavy. Pokud by skautská videotéka měla kladný ohlas v členské základně, může městská videoaktivita přerůst v celostátní přehlídku videopořadů nebo i v soutěžní festival. Obavy o ztrátu unikátních střediskových a oddílových archiválií lze odstranit nahráním další kopie, která by se půjčovala, i když v poněkud horší technické kvalitě.

Lepší využití času na prázdninových táborech by bylo možné při zřízení celoročně provozovaných základů. Vynikajícím příkladem je základna Orlovy u Humpolce, i když jí ještě nějaké vybavení chybí. Základna je zbudována za spolupráce humpoleckého střediska a ústřední rady z památné hájovny, kde pobýval zakladatel českého Junáka a údajně psal své Základy junáctví. Na takových základnách se výrazně zkracuje doba budování a úklidu tábora, protože zařízení je celoročně využíváno a i při kratším táboření je možné lépe využít čas na vlastní junácký program tábora. Lokality, kde bude možné i nadále budovat táborové stavby ze dřeva získaného v okolním lese, budou čím dále tím více vyjimečné. Hygienické předpisy se budou zcela v duchu parkinsonových zákonů také zdokonalovat a budou znesnadňovat táboření v přírodě. Samozřejmě i zde jde až v první řadě o peníze, za které taková zařízení pořizovat. I tady platí, že lze získat pro zpracování dobrého projektu finanční prostředky z rozpočtu ministerstva školství nebo města. Musí však být někdo, kdo se bude o to cíleně starat a když nepřesvědčí úředníky jeden rok, zlomí

je v dalším rozpočtovém období. Naše 7. středisko v H.K. využívá základnu na Orlových od samého počátku jejího provozu a máme s ní jen nejlepší zkušenosti.

K atraktivitě prázdninových pobytů mohou přispět výměnné tábory se zahraničními skautskými organizacemi. Navázání mezinárodních styků je velmi jednoduché. Ústřední rada Junáka zřídila na posledním sněmu funkci zahraničního zpravodaje, postupně jsou ustanovovány tyto funkcionáři při okresních radách a lze tedy jejich služeb využít. V celosvětové počítačové síti INTERNET jsou tzv. WWW stránky s informacemi o mnoha národních skautských organizacích z celého světa s kontaktními adresami, místy táborů, popisem činnosti během roku i o prázdninách, s fotografiemi a zprávami z vydařených podniků.

Pořádání akcí pro veřejnost a samozřejmě pro členy Junáka by postupně jistě změnily názory na skauting. Bály a plesy, dětské karnevaly, dětské dny, festival videopořadů, seminář mládež a volný čas, hradecký skautský týden)...

Vybral a opsal DEMI

PS: Dne 31.1. 1997 v 18,00 hodin se na volebním sněmu střediska budou předávat těmto členům střediska Čekatelské odznaky: BAZALOVÁ Magda, BIS Aleš, BOLESLAVOVÁ Zuzana, GREPLOVÁ Lenka, KESLAR Milan, KOLÁŘ Pavel, KOLÁŘ Vít, KOLÁŘ Vladan, NEČASOVÁ Hana, ROZBOŘILOVÁ Eva, SCHREIBEROVÁ Hana, STEJSKAL Jan, ŠVANDA Petr. Všichni se tohoto slavnostního předání zúčastní v krojích!

Výjezdní zasedání Okresní rady Junáka ve Svitavách konané ve dnech 10. - 12.1. 1997, ve Svojanově

Když jsme konečně dosáhli vrcholku, na němž stojí hrad Svojanov, nepanoval zde čilý ruch a shon či zmatek, nezpívaly se tu skautské ani jiné písně. Johann tu kupodivu nekomentoval a já jsme si říkala, že se tu plánuje překvapení ve stylu amerických narozeninových oslav - najednou se rozsvítí světla, vztyčí vlajky a prapory a všichni nám budou provolávat slávu, zatím co my se na ně budeme blahosklonně usmívat a dávat pozor, abychom nešlapali mimo červený

koberec... Nestihla jsem svou úvahu dokončit, protože dorazila druhá část posádky z Moravské Třebové. Expediční čas: 17:14. Kopec jsme ztekli za patnáct minut, což byl vzhledem k zlomyslné povaze terénu výborný výkon. Chvilí naše čtveřice marně hledala nocleh, až pak Demi zaslechl volání paní kastelánové, od níž jsme vyfasovali klíče a informaci, že jsme tu první.

Netrvalo dlouho a dorazil předseda ORJ br. František Petrás s místopředsedkyní sestrou manželkou Trůdou a hospodářkou téže instituce sestrou Lídou Bednářovou. Uchýlili jsme se do místní hospůdky čtvrté cenové skupiny, která byla jedinou místností, kam bychom se mohli všichni vejít a zároveň se netrást zimou nebo alespoň strachy.

Dlouho jsme s Johannem nepobyli, jelikož našemu střediskovému nepřestalo vrtat hlavou, jak to, že Petrásovi vyjeli autem až nahoru na horu a jeho milá Felicie stojí sama samička dole ve vesnici. (Tohle sis, Ivo, neměla číst, protože Demi říkal, že Ti to nemáme říkat.) Fakt, že jsme se o nemožné pokoušeli již před dvěma hodinami, že nemá ani řetězy ani zimní vzorky ho nijak zvlášť netrápil a vydal se pod odborným Františkovým dohledem učinit pokus číslo dvě. No to jsme si s Johannem samozřejmě nesměli nechat ujít a tak jsme jim byli v patách. (Nebýt toho, že sjezd na igelitu byl neproveditelný a my jsme se museli vracet pro boby, o něž si Eva Vedmochová málem zlomila nohu, mohli jsme být před nimi celou dobu a ne až posledních dvacet metrů. Navíc nás z té jízdy bolela úplně každá kost v těle a nejvíc ta nožička, která vznikla, když jsme se vydali neznámou zkratkou, co vybral Johann, čelním nárazem s jedním "kamínkem".) Představa, že se necháme Demim vyvézt nahoru, jelikož po námaze, kterou jsme vyvinuli na jízdu dolů, na nic jiného nemáme síly byla naprosto utopická. Abyste byli v obraze - auto se zastavilo na téže místě jako při pokusu prvním, tudíž jsme vyskákali z auta a tlačili Demiho Felicii až nahoru. Byli jsme sice sedřeni jako koni, nicméně dostalo se nám odměny v podobě Demiho vděčného úsměvu, po němž se vzápětí dostavil i hřejivý pocit dobře vykonané práce.

Nyní jsme se připojili k sestřím Trůdě, Evě, Lídě a rodině bratra Vaňouse, bychom mohli pokračovat v již před naším odchodem započaté debatě na tato témata: televizní teletext kontra denní tisk, omyly přítomných na veřejných záchodcích, střediskové časopisy, kde je zbytek ohlášených zasedajících, zda komerčně právní televize Nova nafukuje své zprávy tak, že se z jejich televizních zpráv stává detektivka, proč si někteří skauti myslí, že pionýři jsou jedovatí a tak dále a tak dále. Všichni byli samozřejmě v pravidelných intervalech informováni a skutečnosti, která vám je jistě dobře známa, a totiž že cokoli řeknete může a bude použito proti vám.

Debaty byla posléze ukončena, neboť se uskutečnila malá schůzka, kde byl ustanoven časový rozvrh a náplň příštího dne. Mi-

mo jiné bylo předesláno, že (cituji): "Franta bere kramle." Já vám tento Evin výrok přeložím asi takto: Výše uvedená věta naznačuje, že dosavadní předseda Okresní rady Junáka ve Svitavách bratr František Petrás odstupuje nejmíň pro příští volební a funkční období ze své funkce. Schůzka se poněkud protáhla a tak ke konci, když jsem Johánka informovala o tom, že jsem na nádvoří hradu viděla ovečky s rohama, mile mi oznámil, že mne šálí zrak a nejspíš i další smysly. Jinými slovy jsem blázen, jak on již dlouho ví. (To teda neříkal, leč výraz jeho tváře vyjadřoval vše. Později jsem ho přesvědčila o opaku a pak jsme je společně chodili krmit. To už ale byla hodinka duchů, tudíž jsme se všichni odebrali do vaků.

SOBOTA

Ačkoli se Demi rozcvičky předešlého večera hlasitě dožadovoval, ráno zaspal, přišel pozdě a my jsme mu tedy již utekli. Z tohoto důvodu byla následujícího dne rozcvička zrušena. (Je velmi pravděpodobné, že provinilý Demi se vám tuto příhodu bude snažit vyprávět trochu jinak, což mu projeďte soucit, nicméně jeho byt' sebestpřesvědčivějších slov si moc nevěšmejte.) Toho rána jsme s Johannem opět nasedli na žluté boby a nyní již plynuleji absolvovali cestu do vsi, abychom navigovali Mrholíka, Jevičko a Svitavy kudy tudy nahoru. Mrholíka jsme potkali po cestě, svitaváci přijeli v poledne a se zbytkem jsme se minulí, protože použili přesně tu druhou cestu na hrad. A pak už to všechno vypuklo.

Velkou radu jsme zahájili v 10:10 zpěvem junácké hymny, po níž br. Petrás pronesl pár slov. Na programu jednání bylo mnoho bodů, mezi jinými předání vůdcovských dekretů novopečeným vůdcům a nesouhlas s fungování Ústřední rady Junáka. Proto se předpokládala účast bratra Navrátila (to není Jessie, ni jeho příbuzný, nýbrž starosta Junáka), nebo Františka Šmajela - Rikiho, který je náčelníkem chlapeckého kmene. Účast přislíbil i výchovný zpravodaj Lesní školy (nevím jestli jsem tuto funkci nějak nepřejmenovala, jestli ano, omlouvám se) bratr Mecner a jeho kolegyně s tímtež posláním jenomže pro dívčí kmen sestra Šavra. Bohužel se všichni museli omluvit, za to však přislíbili řešit s námi tyto problémy v jakémkoli dalším termínu. Ono to tam s tou účastí nebylo nijak slavné, protože Mrholík zamlouval původně čtyřicet míst a to nepočítal omladinu (kterou jsme nakonec zastupovali stejně jenom my s Johannem) a maximální počet lidí byl kolem poledne tak třicet, přičemž na noc zůstala slabá polovina. Mnoho činovníků se omluvilo a poslalo za sebe alespoň náhradu, ale třeba z největšího střediska našeho okresu Litomyšle nepřišel ani jeden břík pouze sestra Vejrostová, což je myslím vzhledem k nadcházejícím volbám nové ORJ přínejmenším nemilé.

Volby a kandidáti na funkce do nové okresní rady byly dalším velmi důležitým a hodně diskutovaným bodem programu. (Kandi-

dátka je zařazena na konci článku). Řeč byla o Lesních školách, zvyšujících se náročích na čas činovníků, o rádcích a jejich působení, mnohde spíš nepůsobení na děti. Vyskytl se (a ne ojedinelý) názor, že za chladný přístup ke skautské činnosti rádců a následně i dětí může (citují): stupidní fandovství sportovním klubům. Já si tady dovoluji nesouhlasit, neboť si myslím, že mé sympatie k Robertu Langovi a hokejové Spartě či klubům NHL mi nezabraňují věnovat se dětem. (Maminka by řekla, že oboje zvládám skvěle, jenom ta škola se mi do časového rozvrhu ne a ne vejít.) Efce ani Hance Patrik Berger ve vedení družin nepřekáží, stejně jako Anička kvůli Koubovi nijak neokrádá svoje Pomměnký. A klukům, co se zajímají o tenis, fotbal, hokej a vím já o co ještě, to taktéž problémy nedělá. O Matle a jejím Jirkovi Kučerovi ani nemluvě.

Že se dneska mládež zajímá o tyto sporty, v nichž se točí velké peníze se nelze divit, protože mají obrovskou reklamu. Zatímco skauty je vidět skutečně jen poskrovnu. I zviditelnění skautů na veřejnosti bylo předmětem diskuse. To už jsme ale strašně zmrzli a diskuse oficiálnějšího vzrůžení je již u konce. Poobědvali jsme a nyní nasloucháme vyprávění pana kastelána, abychom na následnou prohlídku hradu byli aspoň trošičku připraveni. (Více viz článek Historie hradu Svojanova.)

Teď se zase musíte přenést v čase tak o dvě hodinky, jelikož se v již zmiňované restauraci začíná nenásilně odvíjet diskuse na snad všechna skautská témata. Jde hlavně o to, aby ORJ mohla přednést zástupcům Oblastní rady Junáka svůj nesouhlas s postojem a jednáním ÚRJ, který jí bude tímto způsobem tlumočen. Navíc i ORJ je bombardována otázkami všeho druhu, takže bratr Šušlík, Chládek a sestra Tichá mají plné ruce práce. Debata to byla dost zajímavá, bohužel my s Johannem jsme ji posléze sledovali tak na půl oka, protože jsme doháněli, co jsme měli udělat místo bobování, tedy připravovali jsme se na rozhovor význačnými osobnostmi tohoto zasedání.

To už ale byly naše výsledky rozjety v plném proudu. Okolo každého, koho jsme již vyždímali se bezprostředně po ukončení rozhovoru slétli ostatní činovníci, aby jej mohli alespoň politovat a pozeptat se na okruhy otázek, pro případ, že by se i oni stali obětí nás nelítostných hledačů senzací. (Ono to snad až tak hrozný nebylo, ovšem zápisy z rozhovorů si můžete přečíst zase až někde pod článkem.)

A jak jsme mohli po očku sledovat, poslední zbytky formálnosti se vytratily, takže se dostalo i na různé pikantní historky, vzpomínky, pozvánky a nezbytné předávání adres. A taky postupný odjezd mnoha dalších účastníků. Poslední interview jsme dokončili kolem desáté a odešli se vzdělávat v jazyce anglickém. Pak jsem se k rokovatelům vrátila si o půlnoci a věřte nebo ne, stále si ještě měli co povídat. Naneštěstí se nám všem již klížila očka a tak jsme chtíc nechtíc museli jít spát.

NEDELE

Před snídání jsme se stihli leda tak podívat na prasátka chovaná taktéž na nádvoří, po snídání už nebyl čas na nic. Během tří minut co jsem si čistila zuby, skoro všichni někam zmizeli a ani jsem se nestihla rozloučit. Pevně doufám, že budu mít možnost jim to všem ještě vynahradiť.

A teď to ještě nějak zhodnotit. Nevím, zda se mi to podaří podle mých představ, aniž by to vyznělo nějak jinak než chci. Víkend to byl totiž příliš krátký, hodně poučný, podněcující, inspirující, zábavný a zajímavý. Jak by řekla Matla prostě boží. Kromě toho, že jsem tady získala mnoho různých kontaktů a pozvánek, zjistila jsem, že úděl skautských činovníků je ještě těžší než jsem vůbec tušila, ačkoli oni sami si nestěžují. A ke všem těmto poznatkům jsme došla na základě vlastní zkušenosti, aniž bych k tomu byla nucena jakkoli přispět.

Budete-li mít možnost zúčastnit se podobné akce určitě neváhejte. Želobu ti, kdož si myslí, že je všechno děsně jednoduchý a bez práce, tedy ti, které by tento víkend zajisté vyvedl z omylu, se přesně k tomuto typu zábavy vyhnou, což je velká škoda. Kdo by očekával rozpálené skauty, jak stojí rozkročmo mávajíc divoce rukama provolávající: "To za první republiky...!" by se hluboce mýlil.

Daržina

Účast:

POLIČKA: ses. Trůda Petrásová, br. František Petrás, ses. Lída Bednářová,

br. René Habrman - Blesk

LITOMYŠL: ses. Hana Vejrostová,

DOLNÍ ÚJEZD: br. Lubomír Jareš, ses. Eva Kuchtová

SVITAVY: br. Zdeněk Svoboda, ses. Alena Svobodová, br. Milan Oblouk, br. Miloslav Getzel, br. Miroslav Martinek, ses. Karolína Oblouková

BRNĚNEC: br. Jan Datinský - Mrholík, br. Petr Hertl, br. Havlíček - Šifra

JEVIČKO: br. Petr Votroubek - Ferda, ses. Alena Votroubková a jejich dvouletá dcera Anežka,

CEREKVICE: br. Vaňous s rodinou,

MORA VSKÁ TŘEBOVÁ: br. Karel Šnobl - Demi, ses. Eva Vedmochová, br. Jan Stejskal - Johann, ses. Lenka Greplová - Daržinka

OBLAST: ses. Hana Tichá, br. Lubor Šušlík - Bill, br. Jaroslav Chládek - Carda

A teď ještě k volbám:

Návrhy středisek na složení nové ORJ:

VOLENÉ FUNKCE:

předseda - br. Vaňous, Šnobl

místopředsedy - ses. Petrásová

vých. zpr. CHK - br. Šnobl, Votroubek

vých. zpr. DK - ses. Vedmochová

zpravodaj OS - br. Petrás

revizní komise - br. Klein, Svoboda, ses. Postlová

JMENOVANÉ FUNKCE:

tajemník - br. Navrátil, Datinský

hospodář - navrhne stř. Litomyšl

zdravotník - ses. Bisová, Vejrostová

organizační zpr. - br. Roško, Datinský

zahraniční zpr. - ses. Leničková

tisková zpr. - ses. Greplová, br. Navrátil

duchovní zpr. - br. Kopecký, Žilka

technický - navrhnu střediska na příští ORJ

Vyzpovídali jsme...

Venku se pomalu začalo stmívat, diskuse se rozjela na plné obrátky a my jsme jenom čekali na vhodnou chvíli, kdybychom mohli některého z jejích účastníků vyrušit, odtáhnout si ho k našemu sice odlehlejšímu lež nikoli úplně oddělenému stolu a položit mu několik otázek.

Některé byly pro všechny společné:

1. *Jak se ti líbí hrad?*

2. *Jak si spokojen s účastí a zastoupení středisek na tomto výjezdním zasedání ORJ?*

3. *Který zde nadhozený problém považuješ za nejdůležitější či hodný urychleného vyřešení?*

4. *Jak se mnoho se skauting změnil od svého posledního přerušení? Co je lepší a co se naopak změnilo k horšímu?*

Všem čtenářům dychtícím po zajímavém rozhovoru se sestrou Hanou Tichou se omlouváme, jelikož ta odjela dříve, než jsme si pro ni stihli připravit dotazy. (Věřím, že kdyby věděla, jak ji chceme ocitovat v tomto věhlasném časopise, určitě by se ještě alespoň pozdržela, leč ani já ani Johann jsme se nezmohli na slovo.)

Než jsme se dostali k samotnému pokládání otázek, požádali jsme každého, aby nám sdělil přesný název své funkce, takže sami můžete vidět, s jak vysoko postavenými a navíc mnohdy těžko dostižnými bratry a sestrami jsme hovořili. Takovým "nejcenějším kusem naší sbírky" je Bill, povoláním průvodce. Většinu času je na cestách kolem světa (zrovna hned v neděli zase odletal do Thajska), takže jsme měli opravdu převelike štěstí, že se tohoto zasedání účastnil.

Prvním vyslychaným se stal

Bratr JAROSLAV CHLÁDEK - CARDA

Župní zpravodaj východočeského kraje - člen náčelnictva oldskautů

1. *Strašně se mi tu líbí, je to tu malebné. Ještě jsme tady nikdy nebyl a přiznám se, že jsem o Svojanově nikdy neslyšel.*

2. *Bohužel nedovedu odhadnout, kolik je tu zástupců středisek, ale atmosféra je perfektní.*

3. *nepokládali jsme*

4. *Bylo to lepší. Účast je stále slabší a slabší, protože ta přerušeni skautingu jsou úzasně destruktivní. Ale čím déle trvá souvislá činnost, tím je kvalitnější, jelikož se zbaví těch vůdců a členů vůbec, pro něž je to pouze*

módní záležitostí. Ti skalní vydrží a skauting se šplhá nahoru, získává vyšší a vyšší úroveň.

5. A teď k tvé funkci. Jaká je činnost oldskautů v rámci oblasti?

Je nás třicet sedm, schůzky máme dvakrát měsíčně. Sedm z nás jsou sice oldskauti, ale jsou o dost mladší, možná dojde k tomu, že se vytvoří dvě skupiny oldskautů - mladší a starší. Jedenkrát měsíčně máme tak deseti, patnáctikilometrové výlety, jak to přetáhne tak je nám potom dost těžko. No a jednou nebo dvakrát do roka víkendové výlety. A jednou ročně jezdíme do zahraničí. Kam? Byli jsme ve Vídni, v Linci (máme s nimi kontakt přes Brusel. Jmenuje se to TWI-NING (Dvojčata) na výměnný pobyt, pak jsme byli na šest dní ve středním Porýní, Holandsku, Belgii, Lucembursku a stavili jsme se ne Jamboree. další rok jsme zase šest dní byli ve Švýcarsku, Francii a v Alpách. Loni v Rakousku, Švýcarsku na italské a francouzské Riviéře, Lichněstejnku. Táboři? Ty máme a to hodně. No a abychom nedělali pořád jenom pro sebe, vylepšovali jsme skautskou klubovnu - udělali jsme obklady, zprovoznili kuchyň, natáhli do všech kluboven vodu. Se střediskem spolupracujeme hodně, stejně tak i s oldskauty z jiných středisek.

Sestra TRŮDA PETRÁSOVÁ

místopředsedkyně ORJ, tajemnice, členka Svojsíková oddílu

1. Hrozně se mi tu líbí
2. Spokojená. A ráda, že přijel br. Šušlík.
3. nepokládali jsme
4. Mladý jsou teď jináci. Myslím, že to není horší než tehdy. Hlavně že máme děti a vůli.
5. **Jaký vliv mají zasedání jako toto na řešení problémů?**

Výborný, chceme je pořádát každý rok.

6. Máš významání... Za co?

Značí účast ve Svojsíkové oddíle a za účast v junáckém odboji.

6. Všimli jsme si, že se do rozhovorů příliš nezačleňuješ, sedíš tiše v koutku ...

Já jsem ráda, že tady můžu být a to mi stačí.

Bratr FRANTIŠEK PETRÁS

předseda ORJ

1. Nejsem tady poprvé. Je dobře, že se toto zasedání uskutečnilo zde. Jsem přesvědčen, že i ostatním se tady líbí.
2. Jsem a nejsem. Nejsem spokojen z toho důvodu, že je tady převážná část nás starších a zasedání bylo děláno pro skauty a skautky mladší, co tady měli být, aby věděli co ORJ řeší a obnáší. Nepřijel bratr Šmajcl z ÚRJ. Jsem spokojen se složením a myslím, že to mělo něco do sebe.
3. Právě ten s ÚRJ. Měli by si tam všichni uvědomit, do jaké funkce byli zvoleni, protože když dělají něco jiného, tak je nepotřebujeme.

4. V tom osmašedesátým byla větší euforie, nadšení.

5. Jak z pozice své funkce hodnotíš tuto akci?

Líbí se mi velice.

6. Co si myslíš o kandidátech na tvůj post?

Ať to bude dělat Demi nebo br. Vaňous, budou to dělat určitě alespoň ještě o poznání líp než já. A hrozně tuto a i působení v ostatních funkcích ztěžuje papírová byrokracie.

7. V případě, že budeš zvolen zpravodajem klubu OS, co slíbíš "svým voličům"?

Prosím tě, co já jim můžu slíbit? Mohu slíbit, že pokud to budu zastávat, tak se celkově na úrovni okresu činnost klube OS zvýší. Je potřeba s tím něco dělat, protože se v rámci svitavského okresu s OS nic neděje. Je nutno se zviditelnit.

Bratr KAREL ŠNOBL - DEMI

Vedoucí střediska M.T., výchovný zpravodaj chlapeckého kmene ORJ

1. Už jsem tady byl na čekatelkách. Až na tu zimu moc.
2. Mohlo tady být víc lidí jako jste vy dva, aby viděli, co ORJ zahrnuje, co se děje. Však jste to mohli vidět odpoledne.
3. Měly se tady řešit návrhy na skladbu ORJ a ujasnit si funkce oblastní rady a její spolupráci s ÚRJ a ORJ.

4. Jak to, že jsi vedle bratra Františka hlavním mluvčím celého jednání?

Byl jsem Františkem pověřen, abychom to tu s br. Vaňousem organizovali.

5. Co řekneš ke své kandidatuře na fci předsedy ORJ?

Já vím, že tuto funkci vykonávat nebudu, budu rezignovat. Proč? Protože nemohu být zároveň střediskovým a předsedou ORJ, takže kdybych byl zvolen předsedou, nebudu dělat střediskového.

No ale kdyby se to zařídilo tak, že by střediskovým byl Darzi a Dáša, tak by Ti v rozletu nic nebránilo...

Já bych to dělat ani nechtěl, vím, co funkce předsedy ORJ obnáší a při mém zaměstnání bych to časově nezvládal. Nechci dělat funkci jenom proto, abych ji měl, ale nic nedělal.

6. No ale už dlouho se proslýchá, že svou nevděčnou práci střediskového dělat nechceš...

Musím se na to dívat z pohledu, kolik lidí na tuto funkci ve středisku máme. Ne že by nebyli schopní lidi, ale je to náročné na čas, kterej nemají. A právě proto, že je to nevděčná práce, někdo to dělat musí.

Bratr LUBOR ŠUŠLÍK - BILL

oblastní výchovný zpravodaj chlapeckého kmene

1. Byl jsem tady už asi před sedmnácti lety, naposled asi před třemi. Líbilo se mi tady vždycky.

2. Čekal jsem řadu mladých lidí, protože když to někoho chytne v tomhle věku, tak už z toho zůstane. Junák je organizací mladých, ti by měli všechno organizovat a my starší bychom je jenom sledovali z povzdálí.

3. To, že se řada činovníků musí zabývat problémy ekonomickými a potom jim nezbyvá čas na nic jiného. Je tu řada vážných připomínek. Oprávněných. Mám za to, že vůdce má vychovávat a netrápit se problémy, který začínají až někde u ministerstva školství.

4. Lidi si dneska myslí, že svoboda rovná se anarchie. A to se nemá zaměňovat. Vážím si toho, že český skauting narozdíl od všech ostatních míří hodně do přírody, mají k ní vztah a na táborech nepodávají obědy ohřáté v mikrovlnné troubě. V tomhle se nám hodně blíží Rakousko, Francie, Švýcarsko, Itálie a Anglie. Horší je to v tom, že chybí to největší zapálení, řada lidí je ochotná, ale zapálení opadá. Mladí nejsou hrdí na to, že mohou pracovat s dětmi.

Od bratra Billa jsme odkoukali nové vzezření šátku na kroji. Na otázku, proč má šátek pod límcem odpověděl, že i chlapi mohou vypadat upraveně, a tedy chtějí-li jej tedy nosit takto, je to podle předpisu. Jenom si musí dát pozor, aby to bylo v rámci oddílu nebo družiny jednotné. Stejně jako sestra Trůda má několik významání: Za odbojovou a skautskou činnost a stříbrný Řád skautské lilie. Musím se zmínit, že náš rozhovor s ním se protáhl asi na tři hodiny, kdy jsme si vytvořili takovou malou diskusi uprostřed velké a povídali si s ním snad úplně o všem. Bohužel mimo zápis, takže víc už se o něm dneska nedočtete.

Vlastně ani o nikom dalším, protože víc rozhovorů jsme udělat nestihli. Tady se všem čtenářům dychtícím po zajímavém rozhovoru se sestrou Hanou Tichou se omlouváme, jelikož ta odjela dříve, než jsme si pro ni stihli připravit dotazy. (Věřím, že kdyby věděla, jak ji chceme ocitovat v tomto veřejném časopise, určitě by se ještě alespoň pozdržela, leč ani já ani Johann jsme se nezmohli na slovo.)

Johann a Darzinka

Třeskan zralý na Nobelovu cenu?

Možná že to přeháním, ale ten kdysi tenoučkový plátek zvaný Věstník přece jen doznal mnohých změn, jasně k lepšímu, čímž si získal nejen větší okruh čtenářů v našem středisku. Či že ještě? Mnoho činovníků, kteří měli množství spatřit jedno číslo právě na výjezdním zasedání ORJ, na něj pěli málem pochvalné a oslavné ódy. Třeskan putoval z ruky do ruky, byl zkrátka na roztrhání a ne jeden vůdce se informoval, kdeže by se dal opatřit nějak pravidelně.

Třeskan byl kladně hodnocen jak za svou grafickou úpravu (tedy pochvala Jessiemu), tak za obsah, což je jistě morální vzpruhou pro všechny přispěvatele.

Eva nestihala vyprávět všem zájemcům historii o proměnách našeho střediskového

časopisu a zodpovídat rozmanité dotazy všech čtenářů. No, a jestli znáte Evinu frekvenci, uznáte, že zájemců muselo skutečně být mnoho.

Sestra Tichá chce Třeskan předvést i na oblasti, ne-li málem na ÚRJ. To by mohla být ta správná reklama, pro naše nyní již světu známé noviny. Takže namísto je otázka: Bude jednou Skauting přílohou Třeskanu?

Darzinka

PS: S téma ódama to zas není tak úplně pravda, nicméně o Třeskan byl opravdu velký zájem a ze střediskových časopisů našeho okresu byl ohodnocen nejlépe. (Úmyslně tajím skutečnost, že kromě nás má svůj občasník jenom Jevíčko a Polička.) Že by další ročníky Třeskanních party mohly být přenášeny televizí vedle udílení Oscarů?

PS k PS: Máš Darzinko kliku, že jsi na konci těch chvalozpěvů připsala to "péesko", uvádějící věci alespoň trošku na pravou míru. Moc nechybělo a tvůj příspěvek putoval do rubriky "Kachny"...

(pozn. šéfredaktora :-)

Příběhy let minulých...

V minulém čísle Třeskana jsem se rozepsal o memoriálu Halli Gumbali, jako o bezva akci "z dávnověku" (bylo to tak dávno, že i Vojta ještě vlastnil hustou tmavou kšticí :-) a zmínil jsem se o několika dalších. Dnes bych chtěl ztratit pár slov o jedné z nejšilenějších z nich, kterou zcela jistě byl

Odkaz Daniela Smise.

Pokud teď angličtináři okamžitě zavětřili, tak právem. On by ten "Smis" měl být asi opravdu "Smith", ale ten náš "Smis" byl, pokud mě paměť a zápisky neklamou", opravdu "Smis". Ale zpátky k věci - o co vlastně šlo. Odkaz Daniela Smise byly zlatokopecské závody se vším, co k tomu patří: drsní muži (příp. ženy), psi spřežení, sáně, tvrdé přírodní podmínky Severu, zabírání claimů a rýžování zlata. Hru vymysleli a organizovali bratři Holešovští, Aladin a jeho starší brácha Milan.

První ročník se jel v únoru 1982. Zúčastnily se ho 3 spřežení (dvojice + sáně se zásobami a vybavením). Startovalo se z tábořiště u Boršáku, potom co nejrychleji na Kvičalku, v bažinách pod střelnici vykolíkovat claim, zajet do Dawsonu (Kürová budka) zaregistrovat zábor a zase hurá na naleziště dolovat ve zmrzlé půdě zlato (skleněné kuličky). Byla to pěkná raubírna, jen pro zajímavost - ze 130 rozmístěných kuliček jich bylo při prvním ročníku nalezeno 7 (sedm)! Neoficiálně zvítězila parta Jára Vacek - Kajtl a Pavel Lohýnský - Kid (kdo z nich byl pán a kdo pes, to už nevím).

Druhý ročník byl ještě o hodně drsnější a ne náhodou se mu dostalo přívlastku "po stopách šilence". V sobotu 12. února 1983 startovalo od Bašty sedm dvojic od 04:00 po desetiminutových intervalech. To, co je čekalo, byla úplná zlatokopecká odyssea. Bylo čerstvě nachumeleno asi 20 cm sněhu (v návějích mnohem více), teplota hluboko pod nulou a "foukal zatraceně svěží větřík". První část trati byla celkem v pohodě: M.T. - Sušice - Kunčina - Nová Ves. Jenže pak to přišlo. Kdo jste někdy šli, třeba i v létě, po úzkokolejce od Mladějova směrem na Hřebeč, víte, že to není žádná legrace. Těch pár kiláků jsme "šli" více jak dvě hodiny a vpřed nás pohaněla snad jen vidina něčeho teplého v restauraci "U tety". Když jsme se tam však doplázili, byla "Teta" samozřejmě zavřená!

Něco málo studeného jsme pojedli a jelo se dál. No jelo... spíš se prodíralo závějemi a ty proklaté sáně byly pořád těžší a těžší. Sil ubývalo, vlhkost pomalu, ale jistě stoupala od chodidel vzhůru a atmosféra ve skupince, ve kterou se už dávno spojilo několik osádek, povážlivě houstla. Jadrné kletby létaly vzduchem, lidé i psi začínali být mírně řečeno otupělí ("...ty prase, jak můžeš jít samotný máslo...", aby pak o něco později tatáž osoba "tlačila" máslo, jako by se nechumelilo). Nakonec se nám podařilo

překonat nejvyšší vrchol trati Roh a přes Útěchov a kopce nad Kvičalkou dorazit okolo 17 hodiny až na ni. Jedna věta, ale co je za ní úporné dřiny a sil, to pochopí jen ten, co něco podobného zažil. Po asi 35 km a 11 hodinách cesty už toho měli všichni opravdu dost. Rýžování, které mělo následovat, bylo po všeobecné dohodě zrušeno. A netrvalo dlouho a všichni "drsnáci" seděli v chatě s čajíčkem v ruce a nohama v lavórku s horkou vodou... přál bych vám to vidět. Že při téhle akci zřejmě někteří jedinci utrpěli poněkud na duševním zdraví, bych chtěl demonstrovat následujícím autentickým zápisem z cancáku:

"Byla to pěkná zdravotní sobotní vycházka. Škoda, že byla tak krátká a bylo málo sněhu. Je to paráda, lehnout si na záda."

S útlumem naší tehdejší party v následujících letech "usnul" i Daniel Smis. Hru jsme se pokoušeli obnovit počátkem 90. let, ale už byly jiné podmínky přírodní i personální a hra se už neujala. Možná teď, když jsou opět zimy se sněhem a ve středisku zase máme partu správných nadšenců, by to stálo za pokus. Zase je tady únor, ideální čas pro vypuštění té šilence vzbuzující zprávy: "Na Kvičalce se našlo zlato!" Aladine, co ty na to?

Jessie

PS: Omlouvám se za kvalitu přiložených fotografií, ale věřte, že počítačem upravené obrázky, které máte před sebou, jsou lepší než originály, pořízené fotoaparátem pro děti za nemožných světelných podmínek.

